

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **L. L. .**, zastoupeného JUDr. Tomášem Samkem, advokátem se sídlem Pražská 140 Příbram, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2013, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 11. 2013, č. j. 20 Ad 9/2013 – 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobci **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Tomáši Samkovi, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1.573 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 6. 2013, č. j. X, žalovaná zamítla námitky žalobce (dále „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 3. 2013, č. j. X, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o invalidní důchod pro nesplnění podmínek stanovených § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále „zákon o důchodovém pojištění“), neboť stěžovatel nezískal potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod.

Žalovaná v rozhodnutí o námitkách zdůvodnila, že stěžovatel nesplnil podmínky stanovené ust. § 40 odst. 1 písm. f) ani § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění z důvodu, že nezískal doby pojištění vyžadované zákonem pro vznik nároku na invalidní důchod. Žalovaná rovněž uvedla, že stěžovateli byly zhodnoceny veškeré doby pojištění vyplývající z předložených evidenčních listů důchodového pojištění. Jiné doby pojištění nebyly žalované prokázány a stěžovatel žádné neuvedl v žádosti o invalidní důchod ani v námitkách.

Rozhodnutí žalované napadl stěžovatel správní žalobou u Krajského soudu v Ostravě. V žalobě stěžovatel uvedl, že v letech 1985 – 1987 byl zaměstnán u Pozemních staveb Olomouc, v letech 1987 – 1990 byl ve věznici Vinařice, kde byl pracovně zařazen. V letech 1990 – 1996 byl hlášen na Úřadu práce v Přerově, v letech 1996 – 2005 byl stěžovatel opět ve věznici Valdice, kde byl pracovně zařazen. Stěžovatel se domníval, že mu tyto doby pojištění nebyly zhodnoceny pro účely jeho žádosti o invalidní důchod.

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě

Krajský soud v Ostravě (dále „krajský soud“) žalobu stěžovatele zamítl. Krajský soud uvedl, že stěžovatel se stal invalidním ke dni 20. 12. 2005 a přezkoumal na základě listinných důkazů založených ve správním spise a zprávy Úřadu práce ČR – pobočka Olomouc ze dne 22. 7. 2013 a Vězeňské služby, Věznice Kuřim ze dne 23. 7. 2013 splnění podmínky získání potřebné doby pojištění stěžovatelem. Krajský soud konstatoval, že v období deseti let před vznikem invalidity (20. 12. 1995 – 19. 12. 2005) stěžovatel nezískal dobu pojištění pět let pro vznik nároku na invalidní důchod podle ust. § 40 odst. 1 písm. f) ve spojení s ust. § 40 odst. 2 věta první zákona o důchodovém pojištění, neboť v tomto období získal pouze 310 dnů pojištění a 105 dnů evidence jako uchazeč o zaměstnání místo vyžadovaných 1825 dnů. V období deseti let po vzniku invalidity do vydání napadeného rozhodnutí žalované (21. 12. 2005 – 13. 6. 2013) rovněž nezískal stěžovatel dobu pojištění v délce pěti let, jak vyžaduje § 40 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 40 odst. 2 poslední věta zákona o důchodovém pojištění; v tomto období stěžovatel získal pouze 79 dnů a 287 dnů jako uchazeč o zaměstnání. Stěžovatel nesplnil ani podmínky vzniku nároku na invalidní důchod podle ust. § 40 odst. 2 věta druhá zákona o důchodovém pojištění, neboť v období 20 let před vznikem invalidity (20. 12. 1985 – 19. 12. 2005) nezískal 10 roků „čistého“ pojištění (tj. bez započítání náhradních dob). V tomto období získal stěžovatel 1405 dní, což je 3 roky a 310 dnů pojištění.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel neprokázal další dobu pojištění v míře splnění zákonné podmínky pro vznik nároku na invalidní důchod, krajský soud jeho žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 11. 3. 2014 napadá stěžovatele rozsudek krajského soudu ve výroku I. z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatel spatřuje pochybení žalované v tom, že nezjistila skutkový stav ve správním řízení v souladu se zásadou zákonnosti a zásadou materiální pravdy, neboť nedostatečně zjistila existenci stěžovatelem namítaných dob důchodového pojištění (1985 –

pokračování

1987 zaměstnání u pozemních staveb Olomouc, 1987 – 1990 pracovní zařazení ve výkonu trestu ve věznici Vinařice, 1990 – 1996 evidence na Úřadu práce v Přerově, 1996 – 2005 pracovní zařazení ve výkonu trestu ve věznici Valdice). Podle názoru stěžovatel měla žalovaná ověřit tyto doby pojištění u stěžovatele z úřední povinnosti.

Stěžovatel rovněž vytýká krajskému soudu nedostatečné odůvodnění jeho rozhodnutí. Krajský soud se nevypořádal s argumentací stěžovatele v žalobě, zabýval se jí pouze okrajově a tento postup dostatečně nezdůvodnil. Soud nevyhodnotil jednotlivě důkazy, z nichž vycházel, uvedl pouze souhrnně, za jakých důkazů vycházel. Krajský soud rovněž vycházel pouze z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a jeho závěry nekriticky přejal. Rozhodnutí krajského soudu je proto nepřezkoumatelné.

Mimo to stěžovatel uvádí, u kterých zaměstnavatelů byl zaměstnán v letech 1974 – 1978. Závěrem stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná podáním ze dne 2. 4. 2014 zdejšímu soudu sdělila, že s rozsudkem krajského soudu napadeným kasační stížností souhlasí a nebude proto podávat vyjádření ke kasační stížnosti.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje podle jejího obsahu důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., které jsou přípustné. V řízení o kasační stížnosti je stěžovatel zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud považuje ze systematického pohledu za vhodné se nejprve zabývat stěžovatelem vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Pokud by Nejvyšší správní soud zjistil naplnění tohoto kasačního důvodu, nezbylo by mu než kasační stížností napadený rozsudek zrušit jako nepřezkoumatelný bez ohledu na věcnou stránku případu. Ke kasačnímu důvodu, spočívajícímu v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, existuje již velmi bohatá a stabilní judikatura. Podle ní nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je rozhodnutí soudu především tehdy, opírá-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, popřípadě rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Obdobně je rozhodnutí soudu zatíženo nepřezkoumatelností v případě, že se soud ztotožní se závěry správního orgánu a označí je za správné, přičemž se ale

nevypovídá s věcnými či právními námitkami v žalobě uplatněnými proti takovým závěrům (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004 - 55), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44).

Nejvyšší správní soud se s uvedenou námitkou neztotožnil. Stěžovatel v žalobě pouze tvrdil, že splňuje podmínky pro vznik nároku na invalidní důchod a uvedl hrubý výčet svých zaměstnání a evidence jako uchazeče o zaměstnání v letech 1985 - 2005. Krajskému soudu však stěžovatel nepředložil žádné doklady, kterými by uvedená zaměstnání prokazoval. Krajský soud proto vycházel zejména z listinných důkazů založených v dávkovém spisu (rozhodnutí žalované ze dne 19. 3. 2013, posudek lékaře OSSZ Třebíč ze dne 3. 1. 2013 o invaliditě, žádost o invalidní důchod, námitky ze dne 18. 2. 2013 a evidenční listy) a ze zprávy Úřadu práce ČR - pobočka Olomouc ze dne 22. 7. 2013 a Vězeňské služby, Věznice Kuřim ze dne 23. 7. 2013, které si krajský soud sám vyžádal. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu je přitom patrné, že krajský soud přezkoumal na základě uvedených důkazů splnění podmínek pro vznik nároku na invalidní důchod stěžovatelem a dospěl k závěru, že stěžovatel tyto podmínky nesplňuje. Námitka stěžovatele, že krajský soud pouze převzal odůvodnění rozhodnutí žalované, proto není důvodná. Z kontextu odůvodnění rozsudku krajského soudu je zřejmé, z jakých důkazů vycházel a jaké závěry z nich sám vyvodil ohledně sporné otázky, kterou bylo splnění podmínek pro vznik nároku na invalidní důchod stěžovatelem. Souhrnné zhodnocení důkazů provedené krajským soudem tak nebrání věcnému přezkoumání napadeného rozsudku.

Také námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovanou považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné poukázat na svou předcházející judikaturu týkající se prokazování dob pojištění v řízení o důchodech. V rozsudku ze dne 17. 9. 2008, č. j. 6 Ads 88/2007 - 75, dospěl k závěru, že „[n]eprokázala-li žalobkyně potřebnou dobu pojištění pro nárok na starobní důchod podle § 29 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a tato doba nevyplývá ani z dávkového spisu, byla žaloba proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o starobní důchod nedůvodná.“ V rozsudku ze dne 29. 2. 2012, č. j. 3 Ads 168/2011 - 54, který na citované rozhodnutí navazuje, pak zdejší soud konstatoval: „[d]oba výkonu zaměstnání se zjišťuje z evidenčních listů důchodového pojištění zakládaných v centrální evidenci České správy sociálního zabezpečení, a vykazuje se v osobním listu důchodového pojištění, vyhotovovaným taktéž Českou správou sociálního zabezpečení. Je-li účastník v řízení o přiznání důchodu (či jeho zvýšení, jako v tomto případě) toho názoru, že mu nějaká doba pojištění (zaměstnání) není započtena, měl by své tvrzení doložit příslušnými doklady nebo k prokázání tvrzené skutečnosti alespoň navrhnout důkazy.“ V citovaném rozsudku také Nejvyšší správní soud uvedl, že v případě řízení o důchodu se jedná o řízení o žádosti, ovládané zásadou dispoziční, v němž je postup správního orgánu do značné míry předurčen aktivními úkony a konkrétními návrhy ze strany žadatele.

V projednávané věci stěžovatel ve svých námitkách ze dne 16. 4. 2013 neuvedl žádné doby pojištění, které by mu podle jeho názoru měly být žalovanou zhodnoceny (nezhodnocené doby pojištění uvedl až v žalobě). Stěžovatel tedy v řízení před žalovanou ani netvrdil, že by mu měly být zhodnoceny další doby pojištění, a žádné další doby

pokračování

pojištění ve správním řízení nedoložil. Žalovaná proto zcela správně vycházela pouze z dob pojištění doložených v dávkovém spisu stěžovatele.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné se pro úplnost vyjádřit také k dobám pojištění, o jejichž započtení stěžovatel vyjádřil pochybnosti v žalobě a následně také v kasační stížnosti. Podle evidenčních listů založených v dávkovém spise byl stěžovatel zaměstnán u Pozemních staveb Olomouc v letech 1987 a 1988 a v tomto zaměstnání získal 162 a 267 dnů zaměstnání, které jsou evidovány v osobním listu důchodového pojištění, z něhož vycházela žalovaná. Z evidenčních listů v dávkovém spise však nevyplývá, že by stěžovatel byl zaměstnán v období počínajícím rokem 1985 ve výkonu trestu věznicí Vinařice. Ve věznicí Valdice byl stěžovatel zaměstnán ve výkonu trestu podle evidenčních listů v roce 1985 (získal 365 dnů pojištění), v roce 1986 (získal 81 dnů pojištění), v roce 1998 (získal 181 dnů pojištění) a v roce 2004 (získal 84 dnů pojištění). Všechny tyto doby pojištění získané stěžovatelem podle evidenčních listů od roku 1985 jsou uvedeny v osobním listu důchodového pojištění, z něhož žalovaná vycházela. Doby pojištění získané stěžovatelem před rokem 1985 přitom nejsou relevantní pro splnění podmínek stanovených pro vznik nároku na invalidní důchod, neboť relevantní mohou být doby pojištění získané nejdříve v období 20 let před vznikem invalidity (srov. § 40 odst. 2 věta druhá zákona o důchodovém pojištění). V případě stěžovatele je tímto obdobím 20 let před vznikem invalidity konkrétně období od 20. 12. 1985 do 19. 12. 2005.

Možnou nesrovnalost pak lze vysledovat pouze v hodnocení období stěžovatelovy evidence jako uchazeče o zaměstnání úřadem práce v Přerově. Ze zprávy Úřadu práce ČR – pobočka Olomouc ze dne 22. 7. 2013 (kontaktní pracoviště Přerov) vyžádané krajským soudem vyplývá, že stěžovatel byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání od 12. 8. 1991 do 25. 8. 1991, od 15. 2. 1992 do 19. 4. 1993, od 23. 5. 1994 do 13. 11. 1994 a od 6. 9. 2005 do 2. 3. 2006. Tyto doby nejsou v osobním listu důchodového pojištění vyznačeny jako náhradní doby pojištění.

Avšak ani případné plné započtení těchto dob jako náhradních dob pojištění by nebylo dostatečné pro splnění podmínky získání nejméně 10 let pojištění v období 20 let před vznikem invalidity (srov. § 40 odst. 2 věta druhá zákona o důchodovém pojištění), neboť ani tak by součet dob pojištění požadované hranice nedosáhl. Stěžovatel by totiž v případě plného započtení uvedených dob evidence jako uchazeče o zaměstnání jako náhradních dob pojištění v období od 20. 12. 1985 do 19. 12. 2005 získal 724 dnů pojištění, tedy necelé dva roky. Přitom bez započtení uvedených náhradních dob stěžovatel získal v období dvaceti let před vznikem invalidity pouze 3 roky a 310 dní pojištění. Je tedy zjevné, že ani při plném započtení uvedených dob evidence uchazeče o zaměstnání jako náhradních dob pojištění by stěžovatel v období dvaceti let před vznikem invalidity (od 20. 12. 1985 do 19. 12. 2005) nezískal deset let pojištění.

Z tohoto hlediska je proto bezvýznamná nesprávná úvaha krajského soudu, že v tomto období (dvaceti let před vznikem invalidity) je zákonem vyžadována toliko „čistá doba pojištění“, tedy bez započtení náhradních dob pojištění. Započtení náhradních dob do splnění podmínky nároku na invalidní důchod se ve skutečnosti nijak nezměnilo ani přijetím zákona č. 306/2008 Sb., neboť ten se této okolnosti netýkal. Ze zákona i odborné literatury (srov. Voříšek, V. *Zákon o důchodovém pojištění. Komentář. 1. Vydání. Praha: C.H.Beck, 2012, s. 142*), vyplývá, že citovaný zákon zavedl alternativní podmínku potřebné

doby pojištění, kterou lze zjednodušeně formulovat takto: „*nemá-li občan starší 38 let v posledních 10 letech před vznikem invalidity alespoň 5 roků pojištění, stačí, že má v posledních 20 letech alespoň 10 roků pojištění*“. Citovaná odborná literatura také uvádí, že rozdíl mezi dosavadní a novou podmínkou spočívá v tom, že pouze dosavadní podmínku (stručně označitelnou jako „5 v 10“) lze splnit i v kterémkoliv desetiletí po vzniku invalidity. Z uvedeného je patrné, že rozdíl mezi oběma podmínkami ne netýká možnosti zápočtu náhradních dob pojištění. Podmínku „10 ve 20“ tedy lze (stejně jako podmínku „5 v 10“) splnit i započtením náhradních dob pojištění.

Z pohledu splnění podmínky získání pěti let pojištění v posledních deseti letech před vznikem invalidity podle ust. § 40 odst. 1 písm. f) ve spojení s ust. § 40 odst. 2 věta první zákona o důchodovém pojištění může být relevantní doba vedení stěžovatele v evidenci uchazečů o zaměstnání od 6. 9. 2005 do 19. 12. 2005, neboť desetiletým obdobím před vznikem invalidity je v případě stěžovatele období 20. 12. 1995 – 19. 12. 2005. Stěžovateli by tak bylo v případě plného zohlednění uvedené doby vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání jako náhradní doby pojištění započteno navíc pouze 105 dní náhradní doby pojištění (od 6. 9. 2005 do 19. 12. 2005). To by ke splnění uvedené podmínky získání pěti let pojištění v době 10 let před vznikem invalidity nestačilo, neboť stěžovatel v uvedeném období získal bez započtení uvedené doby jako náhradní doby pojištění pouze 310 dnů pojištění. K obdobnému závěru dospěl i krajský soud (srov. bod 18 odůvodnění rozsudku krajského soudu).

Z uvedeného tedy vyplývá, že stěžovateli byly jím tvrzené doby zaměstnání započteny jako doby pojištění a ani případné započtení žalovanou nezohledněné doby evidence stěžovatele jako uchazeče o zaměstnání by nemělo vliv na splnění podmínek pro vznik nároku na invalidní důchod.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, u kterých zaměstnavatelů byl zaměstnán v letech 1974 – 1978. Tato tvrzení však nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem, proto k nim Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlédl. Pro úplnost opakuje, že se jedná o doby pojištění získané podle tvrzení stěžovatele v období, které se nijak nekryje ani s obdobím posledních dvaceti let před vznikem invalidity (tedy s obdobím 20. 12. 1985 do 19. 12. 2005). Pro splnění podmínek vzniku nároku na invalidní důchod ovšem představuje právě předcházejících 20 let před vznikem invalidity nejzazší relevantní období.

Lze tedy uzavřít, že kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) ani d) nebyly dány. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Nad rámec nutného zdůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že existují právní nástroje, které umožňují žadatelům o důchod, aby si nejprve sami ověřili splnění podmínek pro vznik nároku na důchod. Jedná se o žádost o předložení podkladů pro výpočet důchodu (§ 88 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) a žádost o poskytnutí osobního listu důchodového pojištění (§ 40a odst. 1 uvedeného zákona).

O nákladech řízení o kasační stížnosti vůči stěžovateli rozhodl Nejvyšší správní

pokračování

soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalované. Z ust. § 60 odst. 2 s. ř. s. však vyplývá, že ve věch důchodového pojištění nemůže být správnímu orgánu přiznána náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalobci. Žalovaná proto ze zákona právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2014, č. j. 3 Ads 105/2013 – 19 ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Tomáš Samek, advokát. Ustanovený zástupce stěžovatele v podání ze dne 31. 3. 2014 požadoval přiznání odměny za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, kasační stížnost) a doložil osvědčení o registraci k DPH. Celkově požadoval ustanovený zástupce stěžovatele přiznání odměny ve výši 8.228 Kč včetně navýšení o DPH. Nejvyšší správní soud nepřiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za převzetí a přípravu zastoupení, neboť podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif náleží v případech, kdy je zástupce ustanoven soudem odměna za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a první poradu s klientem ustanovený zástupce stěžovatele soudu nedoložil. Ustanovenému zástupci stěžovatele tedy náleží odměna za jeden úkon právní služby, a to za podání kasační stížnosti (úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu). Za tarifní hodnotu se považuje ve věcech důchodového pojištění částka 5.000 Kč (srov. § 9 odst. 2 advokátního tarifu). Za jeden úkon právní služby tedy náleží odměna ve výši 1.000 Kč (srov. § 7 bod 3 a § 6 odst. 1 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů 300 Kč (srov. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Po zvýšení o DPH tedy náleží ustanovenému zástupci odměna v celkové výši 1.573 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu